

Publicerad 2011-03-05 00:15 av sanna polt

en liten kärlekshistoria

I ett annat liv, i en svunnen tid.

Med den inledningsfrasen låter jag som hundra år. Hundra år är vad jag känner mig som, hundra år är så länge jag längtat, älskat och ömt tänkt på dig. Hundra år är så fruktansvärt lång tid, hundra år är så gammalt, hundra år är det, sen sist jag såg dig.

Jag har just passerat trettiostrecket. Jag hade nyss passerat det tjugonde när jag träffade dig första gången. Du var det vackraste jag någonsin sett.

Jag antar att det var den klassiska kärlek vid första ögonkastet som närmade sig från oväntat håll.

Minnesbilder och känslor har etsat sig kvar.

En sensommarnatt i korsningen på lilla Essingen sitter vi på trottoaren tätt omslingrade. I skenet från gatlyktan känner jag dina läppar mot mitt hår, en försiktig kyss smeker min hjässa. Krampaktigt släpper vi inte taget. Vi träffades ju nyss. Jag hittade dig ju precis. Natten kryper sakta vidare, vi sover högst upp i en trappuppgång nära sammanflätade. Morgonen gryr, vi tar bussen därifrån. Skiljs åt i dörren till vardagens port. Ser oss inte om utan passerar bara fort. Åren som följer är plågsamma men underbara. Så nära men ändå inte, vi delar så mkt men når ändå inte fram.

Min värld mötte sin överman den gången. Jag insåg hur bräcklig och skör jag faktiskt är. Jag mötte kärlek. Jag stod ansikte mot ansikt med kärleken och jag blev livrädd, skräckslagen. Jag antar att jag öppnade dörren men stod kvar. Jag öppnade porten, dammluckorna brast, men jag stod kvar. Jag insåg att vad jag än varit med om i livet kan det inte mäta sig med det här. Jag fegade ur och stod kvar. Vi är så olika, det skulle aldrig gå, ursäkterna kom naturligt men längst ner och allra längst in sitter hon med armarna begravda i famnen... det här är jag inte värd.

Så nära men ändå inte. Den gemensamma nämnaren började närma sig sitt slut. Känslorna pyrde, bubblade, ville ut. Kulminerade, exploderade, tånjdes sakta ut. Stapplade omkring inne i dimman, famlade mig fram. Efter så många år berättar du att du också öppnat din dörr. Då för så många år sen, men också stått kvar. Två idioter som träffade på kärleken en kväll, som öppnade dörren för att sen gå hem.

Den enda dörr jag någonsin hittat, den slogs upp i ansiktet på mig med frenesi aldrig skådad, den är ännu på vid gavel och kärleken är forfarande där utanför.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren sanna polt med Poeter.se id #34896 innehar upphovsrätten